Keik on kadduw.

Üks öiete rikkas ehhitas ommale ue maja ja murretses keik senna sisse, mis temma omma parrema tundmisse ja teädmisse möda ial arwas tarwis ollewad, et ühtegi wigga kussagil ennam ei olnud leida ja perremees olli uhke selle peäle, et keik täielik temma arro järrele piddi ollema. Üks teekäija tulli kord sisse ja watis ja immetles sedda uhkust ja suurt kullo ja ütles, et weel üks wigga selle maia jures piddi ollema. Ehmatades küsis perremees, kus ja mis wigga se piddi ollema. „Siin on" kostis weöras „ärra unnustud uksed kinni mürida, kust surm nüüd kergeste woib sisse puggeda!"

Se tähhendusse sanna olli se, et keik peab surmas mahha jäma, mis aialik on, olgo au ehk rahha.

Juut ja ristiinnimenne.

Ristiinnimenne läks pallawa päwaga linna pole; ei tahtnud soja ilma uskuda, sellepärrast wöttis mantlit liggi. Tee peäl juhtus judiga kokko, kes ka linna pole läks. Pea hakkasid teine teisega jutto ajama ja higgi langes möllematte palgist

mahha. Juut ütles: Oh nüüd sowiksin, et pilw päwa ette lähhäks.

„Kule Samuel!" ütles ristiinnimenne, „minnul on linnas paljo teggemist ja taggaaiamist ja ei tea, kas kohhe rahha kätte saan, ja ei wötnud rahha liggi, kas tahhad mo mantlit pandi alla wötta ja mulle selle peäle ühhe rubla anda?"

Juut, kes mötles suurt kasso sawad, andis ühhe rubla ja wöttis mantlit pandiks, mis temma peäle 2 penni koormat selgas kandis. Kui pea linna wärrawatte liggi said, ütles ristiinnimenne: „Kule Samuel! nüüd tulleb mo mele, et mul linnas ka hea sõbber on, kelle käest ma kohhe rahha saan. siin on sinno rahha! ma wöttan omma mantli taggasi. — Nenda sündis ka.

Paljo innimessi ütlewad, et judid petwad; agga siin pettis teine ommeti juuti, et pallawaga omma mantlit laskis kanda.

Kihla-wäddo.

Üks uhke melega Prantsusema mees olli omma naesega pulma kutsutud. Kui mehhe pea sojaks sai, siis olli tal kohhe seitse pari härgi. Mees uhkles paljo ja kitis omma hobbust, et temma

Eesti-rahwa mÃ¤Â¶nnus Kalender 1865, lk. 29